·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

Nr. 15 | ABONNEMENT 110 ØRE HELAARLIG | JULENUMER | ENKELTE NUMRE 10 ØRE | 1905

Juleprædiken.

Socialisme og Kristendom.

Hør engang hvor hønseagtigt, Kirkeklokkerne kagler, og tænk paa Præsternes Præk om Freden, Jesus bragte til Jorden.

Kast Blikket paa den travle Menneskehob, og se hvilken Uendelighed af Ar og Saar, der vidner om alvorlige Kampe.

Sløve Øjne, blege Kinder, slappe Træk og krumme Rygge! Altsammen Resultat af gentagne Nederlag.

Se paa den flotte Frue og Herre, der langsomt bevæger sig hen ad de brede Fliser, idet de nyder Synet af de oplyste og pyntede Vinduer. Kun det allerfineste og det mest sjældne skal de købe. De frembringer intet, men nyder alt. Hovne Øjekast og glatte Ansigtsformer vidner om kampløse Sejre.

Her ser vi Repræsentanter fra begge Lejre i den økonomiske Strid. De er stevnede som Vidner paa den Rapport, de gode Præstemænd kalder Julebudskabet: *Fred paa Jorden.*

Udbytternes Repræsentant vedkender sig Rapporten, Arbejderklassens Repræsentant benægter den. Hver især fastholder de de faldne Udtalelser, og begge har Ret.

Arbejderklassen kæmper og maa nødvendigvis kæmpe for at skaffe sig Del i de Goder, Udbytterne har samlet sig bag deres stærke Fæstning, »Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne«. — Men Udbytterne kæmper ikke, de er fine Diplomater. De siger kun til Arbejderne: »Vi vil lade jer hente saa meget indenfor vor Fæstning, at I lige kan opretholde Livet, naar I saa til Gengæld vil frembringe saa meget, at vi — foruden den lille Del I faar — kan leve luksuriøst. Men I maa endvidere gaa ind paa at udbedre den Skade, I paadrager vor Fæstning; thi ellers faar I intet af det allerede frembragte.«

Kammerater! Den første Betingelse kan vi ikke gaa udenom — foreløbig, men den sidste maa vi nægte. Skaden bestaar nemlig i, at der er nogle, som ser, at Fæstningen er et Røveri fra hele Menneskeslægten. Vi udbedrer derfor ikke Skaden, tvertimod, vi søger at vise alle denne Kendsgerning for at skabe en Millionhær, som med Kraft kan fordre, at Fæstningen skal overgives.

Ingen kan derfor tillades at forvanske Begreberne, men ikke desmindre kommer Diplomaten i Faareklæderne. Han siger: »Vi har samme Interesser. Grundtanken i vore Teorier kan udtrykkes i Bibelsproget: Gør mod andre, hvad du vil, at andre skal gøre mod dig!«

Slangesludder! Samme Ord har forskellig Betydning, set fra et kapitalistisk — og set fra et socialistisk Synspunkt.

Vel siger vi alle: Ingen har Ret til at tage, hvad der er »vort«, men da forstaar Udbytterne ved Ordet »vort« alt, hvad de ved Hjælp af Privatejendomsretten har tilvendt sig fra den arbejdende Klasse. — *Vi* mener derimod *den Del*, der kan tilkomme os, naar alt det frembragte — efterat enhver arbejdsdygtig fik Lov til at tage fat, og alle de bedste endnu kendte Frembringelsesmidler tages i Brug — blev fordelt ligelig mellem alle.

Set fra et socialistisk Synspunkt vil Udbytterne ikke anerkende den Sætning, som de selv kalder en fælles Kærne. De vil kun docere forplumrede Teorier for at hindre Sandheden i at naa frem; men forbandet være dem, der kommer i Socialismens Navn for at udbrede Kristendom blandt Arbejderne; thi intet er mere skændigt end netop det, at benytte sig af et Menneskes øjeblikkelige uheldige Stilling til at berøve ham hans Ejendom, og Arbejdernes uheldige Stilling i Øjeblikket er Flertallets Uvidenhed.

Det vil dog ikke lykkes dem at vinde noget ved deres Bestræbelser. Vi henviser til Virkeligheden, og *den* er i Stand til at kuldkaste alle de falske Lærdomme, som fremsættes af det bestaaende Samfunds brave Forsvarere.

Diplomaterne er dødsdømte, og Præsternes Væv om Fred og Juleglæde er uden Betydning. Vi ved, at Freden kun er et Øjebliks Vaabenhvile, et Bevis paa, at Kampen er langvarig. Men Fred og Juleglæde, hvorledes naar vi det?

De *idealistiske* ønsker alle en glædelig Jul, og de siger, at enhver kan opnaa det, naar de bare *vil tro* paa, at Jesus har bragt Fred til Jorden. *Vi* ønsker ogsaa alle en »glædelig Jul«, men vi *ved*, at den kun vil blive glædelig for os, saafremt vi i det svundne Aar har vundet en Sejr i Kampen mod den kapitalistiske Vælde.

Glædelig Jul! *Mikkel Christensen.*

FRED!

Nu ringes den ind den gamle Fest
fra Tusinde Kirketårne.
Nu taler i Kirken hver Degn og hver Præst
om ham den himmelske Julegæst,
den syndefri og den enbårne.

Men vi, som lever i Sult og Savn
i Storstadens grimme Kaserner,
for os bli'r Jul kun et fattigt Navn,
vi kender ej noget til Fredens Havn
med Lys og med tindrende Stjerner.

Vi bruger kun Julen som Opgørets Dag,
en Dag, vi gaar Regnskabet efter;
men kun for en Stund vi sænker vort Flag
for siden at kæmpe for Frihedens Sag
med ti Gange stærkere Kræfter.

Hans Laursen.

Hvorfor skal I altid, naar I taler om en Sag, straks sige: det er dumt, det er klogt, det er godt, det er ondt. Hvad betyder saa alt det? Har I derfor udforsket det indre Forhold i en Handling? Kan I med Bestemthed fremsætte Grundene, hvorfor den skete, *hvorfor den maatte ske?* Hvis I havde det, vilde I ikke være saa raske i eders Domme. *Goethe.*

Juleglæde.

Madam Jensen stod ved Køkkenvinduet i en lille, To-Værelsers Lejlighed i en af Nørrebros Sidegader og stirrede tankefuldt ud paa Sneen, som i Massevis faldt ned fra Himlen og indhyllede alt i sit rene Skær. Hun saa ned i Gaarden, og ogsaa her faldt Sneen ligesom dæmpende over alt. De aabne Skarnkasser fik et rent, hvidt Betræk, saa ingen mere kunde se, hvad de indeholdt; den dækkede de dybe Kældergange, saa de urene, skæve Trin forsvandt ganske, og den lagde sig baade paa rent og snavset.

Hun stod og faldt i Tanker. Bare Manden dog snart kom hjem med Besked. Hun havde ventet ham i Spænding de sidste Timer, thi han var ude at søge Arbejde, — og hvis han ikke havde haft noget, saa — hun gøs ved Tanken — maatte hun alligevel sætte Sengeklæderne paa Laanekontoret for at faa Penge til at holde Julen ud med. Hun tænkte og tænkte, spekulerede og regnede, fandt paa nye Raad og nye Udveje, men kuldkastede dem alle, som lige umulige og maatte, saa nødig hun end vilde, ende ved Sengeklæderne.

En Nøgle blev sat i Døren, og et Øjeblik efter kom Manden ind i Stueen. Han sagde et lavmælt »God Dag«, og hun saa straks, at han heller ikke i Dag havde haft Arbejde. Hun sagde intet, slet intet, og begyndte at sætte noget Mad ind til ham. Han spiste uden at sige noget, men da han var færdig, tog Madam Jensen Ordet:

»Jeg begriber ikke, hvorledes vi skal komme over Julen.« —

Pavse.

»Hører Du, Du er maaske ogsaa lige glad med det hele, og jeg skylder nu saa meget alle Steder, at vi ikke kan faa mere paa Kredit.«

Jensen tav haardnakket og læste med uhyre Ivrighed i sin Avis.

»Og saa kan Du ikke engang lade mig faa Hjælp fra den troende Kone, som var her forleden. Det piner Dig, at vi skal tage mod Hjælp fra hende, bare fordi hun er hellig. — — Men det er jo heller ikke Dig, som skal sørge for Mad til os alle.«

Nu saa Manden op. »Tror Du maaske, at jeg er bedre stillet. Jeg kan ikke lave Penge, og min Sygekasse har jeg ikke betalt i de sidste fire Maaneder!«

Begge saa haabløse ud. Atter blev en længere Pavse. Saa fortsatte Madam Jensen:

»Ja, — saa maa jeg jo gaa med Sengeklæderne.«

Jensen svarede intet. Han læste blot videre i sin Avis. Lidt efter gik han atter fra Hjemmet. Madam Jensen gav sig straks til at ransage Sengetøjet, og endelig havde hun samlet en Bylt af det mest undværlige.

Hendes lille Pige paa 8 Aar, Petra, blev straks, da hun kom fra Skole, beordret til at gaa med hen paa Laanekontoret. — Da alt var i Stand til at gaa blev Petra instrueret om at gaa ned ad Køkkentrappen med Bylten; selv vilde Madam Jensen gaa ad Hovedtrappen, og saa skulde de møde hinanden ude paa Gaden. Petra gik. I Døren sagde Moderen endnu engang til hende: »Pas nu paa, at Du ikke løber paa nogle af de andre Husbeboere, for det rager ikke dem. Og hvis Du skulde møde nogen paa Trapperne, saa er Du vel ikke saa dum at fortælle dem, hvor Du skal hen!« Med den Besked gik Petra.

Madam Jensen kom tilbage med 4 Kroner, og hun begyndte straks at købe ind, thi om faa Timer var det Juleaften. Der var et Rend fra 3. Sal og ned paa Gaden og op igen. Petra, Moderen og en Søn paa 10 Aar, Axel, som var paa Mælkeforsyningen hver Formiddag, var flere Timer om at faa omsat de 4 Kroner i Varer. Sagen var, at ud af de 4 Kroner skulde skaffes næsten alt, hvad Familien behøvede til Julen, og saa gjaldt det jo om ikke at købe mere end lige nødvendigt. Men der var ingen Frygt i saa Henseende. Ingen forstod bedre end Madam Jensen at købe for smaa Penge.

Ud paa Aftenen kom Manden atter hjem. Tavs satte han sig ved Bordet, og Julemaaltidet kom ind.

Nu begyndte den i alle Bøger saa meget priste Julestemning, som efter manges Opfattelse ethvert Menneske bør have, at vise sig i al sin Nøgenhed.

Jensen sad ved Bordet med den største Lyst til at skælde Konen og Børnene ud og gaa fra det hele.

Det tirrede ham, dette med at Julen var en Fest, at alle Mennesker skulde være glade, — han syntes ikke, han havde det ringeste at være glad over, — men naar han saa paa det fattige Bord fik han endda en Følelse af, at al Tale om Juleglæde og en Frelser for Menneskene, — om Guds Godhed, — ligefrem kun var at gøre Nar ad Fattigfolk. For *han* vidste, hvor det trykkede ham hver Time, Julen varede, han vidste, at for ham og hans kunde der ikke blive Tale om nogen Glæde, saa længe bare det nødvendigste skulde enten tigges eller laanes.

Madam Jensen sad og saa helt forknyt ud. Nu havde hun gjort sig saa megen Umage med Maden for at faa den rigtig god, og saa var der ikke en af dem, som lagde Mærke dertil. Endelig sagde hun: »Smager Maden godt, Axel!«

Axel tænkte paa alle de Herligheder, han havde set i Vinduerne og paa, hvad mon han fik i Julegave, og derfor svarede han som en Fortsættelse af sine Tanker:

»Jeg kan nu bedre lide at faa Gaasesteg med Kaal!«

Madam Jensen saa uhyre skuffet ud. Og hun talte ikke mere om sin Mad.

Efter Maaltidet fik Børnene deres Gaver. Juletræ havde Jensens ikke, og en saadan Fortidslevning som en Julemand, der kastede alle de rare Sager ind ad Døren, var forlængst udryddet af deres Bevidsthed. Axel havde faaet en »Farvelade«. Han saa paa den et Øjeblik og stak saa i at græde. Moderen spurgte ham forundret, hvad der var i Vejen, og grædende kom det:

»Sikken én. Den koster jo ikke mere end 10 Øre, og Farverne duer slet ikke. Den kan jeg da ikke være bekendt at vise nogen.«

Madam Jensen trøstede ham og lod ham forstaa, at der var ikke Raad til at købe mere.

Petra havde faaet en Dukke. Ogsaa hun var misfornøjet; men hun havde allerede forstaaet saa meget af Livet, at her gik det ikke an at klage, og hun beholdt sin Skuffelse for sig selv. Men en rædsom Dukke var det nu alligevel: den havde Træhovede og kunde ikke engang lukke Øjnene.

Madam Jensen maatte forlade sit varme Opvaskevand, da Børnene vilde i Seng, og hun fordelte nu det tiloversblevne Sengetøj mellem dem saa godt, hun kunde. Hun bad dem synge en Julesalme, men ingen havde Lyst, og saa blev Lyset slukket og Børnene gik til Ro.

Ude i Køkkenet gik Madam Jensen og vadskede. Børnene skulde have rent Tøj paa Juledag, og det skulde vadskes og tørres i Løbet af Natten.

Manden var gaaet til Ro uden at sige hverken det ene eller andet til hende, og hun troede allerede, at Børnene sov, da hun pludselig hørte Petra raabe:

»Mo'r, Axel har taget for megen Dyne, jeg fryser«.

Saa maatte hun ind og bringe Ro til Veje paa den Maade, at hun gav dem det Sengetøj, hun selv skulde ligge i, og snart faldt Børnene i Søvn. Klokken blev elleve, før Madam Jensen var færdig med sin Vask. Hun tog den vaade Kjole af og fandt i Stedet noget gammelt Tøj, som hun dækkede sig til med.

Det var ophørt at sne udenfor, og Maanelyset kastede sine fé-agtige Straaler ind i det lille Værelse og gav alt en uhyggelig Glans. Hun bøjede sig over Børnene for at se, om de laa godt, og hun syntes, de laa saa stille. Hun saa paa Axels fine, blege Ansigt og tænkte paa hans slemme Hoste. Hun saa paa sin lille Pige og tænkte, at hun var saa god, saa god. Pludselig bøjede hun sig over begge Børnene og kyssede dem. Den Tanke slog hende, at hun vilde bede til Gud om at skærme og bevare dem begge og gøre dem til gode og lykkelige Mennesker, men hun lo straks efter ironisk og tvivlede om Nytten deraf. Saa lod hun være.

Da hun havde faaet lagt sig og havde faaet de gamle Klæder fordelte som Sengetøj, saa hun ikke frøs saa meget, kom Tvivlen hos hende igen.

Sæt nu, at der var en Gud til, og han bare ikke *vilde* hjælpe hende, fordi hun aldrig havde bedt til ham, aldrig riglig havde haft Tid til at ofre sine Tanker paa ham, hvad saa? — —

Og maaske det kun var dette ene, at hun skulde bede til ham, før han vilde hjælpe hende. Trodsen kom op i hende. Hun vilde ikke bede hverken Gud eller Mennesker om det, som var hendes Ret, og hun lo bittert ved Tanken om, at det kunde nytte noget.

Atter kom Tvivlen og denne Gang mægtigere end før. Det var dog Juleaften, og hun vidste jo, at næsten alle Mennesker troede paa Gud, hvorfor saa ikke? — — Efter nogle Minutters Kamp, lukkede hun Øjnene og bad: Kære Gud, velsign du vort Hjem.

Hun følte sig trøstet, men kun kort. Hun fortrød allerede, hvad hun havde gjort. Disse fattige Pjalter! De skulde velsignes! — Maaske ogsaa den Hovedpart deraf, der stod paa Laanekontoret! —

Fra Laanekontoret drog hendes Tanker over paa det Felt, hvor de nu regelmæssig havde bevæget sig i tre Maaneder, og hvor de ligesom følte sig hjemme. Her kunde Tankerne begynde deres Sisyfus-Arbejde med at rulle Arbejdsløshedens tunge Sten væk fra Hjemmet. Hun havde Kræfter, der i Sammenligning ikke var svagere end hin græske Sagnhelts, — men hver Gang hun med Møje havde væltet Stenen fra Hjemmet, kom der en uforudset Omstændighed, — og Stenen rullede tilbage og laa tungere end før.

Saaledes ogsaa denne Nat, da al Jorden skulde fyldes med Fred, da al Livets kedelige Hverdagstravlhed skulde svinde for Jesus Kristus og hans straalende Fred. For hende svandt ingen Bekymringer, ingen Fred fandt Vej til hendes Sind. Kampen for Tilværelsen var mange Gange stærkere end det glade Budskab og de skønne Tanker, som denne Aften var prædiket over al Verden. I denne Livskamp var al Tale om Fred umulig. Der var sikkert ingen, der mere end hende trængte til at faa Fred og Hvile — alle hendes Tanker havde i de sidste Maaneder kun kredset om dette ene: at holde Hjemmet oppe, og hun spekulerede mere og dybere paa denne Gaade, end nogen Søger paa Jesu Undfangelse.

Hun tænkte og tænkte. Haabløshedens kolde, grinende Mare red paa hendes Tanker, og det nyttede intet, at hun tænkte paa, at det dog var Jul, og Menneskene var ikke Slyngler alle sammen, — naar hun kom dertil, at hun skulde pille de gode Mennesker fra, saa syntes hun ikke, at der var nogle, som passede for hende, thi alle dem, om hvilke hun havde hørt, de stod saa underligt langt fra hende. Hun kunde ikke komme til dem med sine Sorger og Bekymringer og hente Hjælp.

Hele Natten laa hun og spekulerede. Værre og værre blev det for hver Gang, hun atter kom tilbage til Elendigheden i Hjemmet, og ingen Haabets Julestjerne kastede sit Lys i hendes Hjærte denne Nat, ikke en Lysning, end ikke et Glimt. — — Alt var sort, bittert og uoverkommeligt. — —

Men ud over den ganske Jord var Budskabet om Jesus Christus blevet bragt. Hvert Barn i Byen vidste, at denne Nat fødtes Verdens Frelser til Fryd og Glæde for den lidende og kæmpende Menneskehed, til Opmuntring for alle svage og til Annammelse for dem, som sad i Rigdom. Men intet Barn og kun faa Voksne vidste Sandheden: at de, som sad i Fattigdom, kunde ikke modtage hans Naadeevangelium, før de fik en Forbedring i deres Tilværelse — og fik de den, saa gik det de fattige paa samme Maade som de rige: Jesus Christus blev overflødig. De rige havde det økonomisk godt, og Julens Budskab blev dem kun en kold Frase. — —

Klokken var blevet 5 Julemorgen. Madam Jensen kom op i en Fart for at faa Axel af Sted; han skulde paa Mælkeforsyningen. Det kneb med at faa ham op. Stuen var saa kold, og paa Gaden laa Sneen i høje Driver. Endelig var han færdig til at gaa.

»Ja, Axel, du kommer til at gaa foruden Morgenkaffe, for Vandet er frosset i Vandrøret, saa der vil ikke komme noget,« sagde Madam Jensen med rystende Stemme.

»Det er ogsaa ligemeget, — naar jeg saa faar to Kopper, naar jeg kommer hjem,« sagde Axel, og saa var han ude af Døren.

Madam Jensen gik rundt og puslede. Hun savnede ogsaa sin Morgenkaffe. Saa slukkede hun Lyset i Køkkenet for at gaa ind og lægge sig igen, — men hun faldt i Tanker, blev staaende i sit kolde, mørke Køkken og vred sine Hænder; gennem Øjenlaagene piblede Taarer stille frem. Saa rejste hun sig pludselig i Vejret, strakte haabløst begge Hænder frem, og med Graad i Stemmen og Sitren i Legemet fremstammede hun det ene Ord: *Juleglæde!*

Afd. F.

ET SAGN.

Der gaar det Sagn, at i gamle Dage
hørtes af Englestemmer
en Sang,
som ud over Marken klang
om en, der har frelst os fra Savn og Plage,
Hvor mange mon det fornemmer?

Og **vi** *kan ej nøjes med Sagnene mer*
og haabe paa Evigheden.
Vort Maal er: Lykke, for Mennesket **her,**
og ikke hinsides Graven
ønsker vi »Naadegaven«.
Nej! Nej! Vi fordrer: paa Jorden Fred
og for Menneskene Velbehagelighed.

Lad Sagnene fare! Vaagn af din Dvale,
du der kummerligt lider!
Lad al den gamle, skimlede Tale
svinde som Tider!
Netop nu bringer Julen Bud,
at dig hjælper ej Kapitalens Gud.
Skal du naa frem til lysere Kaar,
ved Socialismen du Hjælpen faar
— ved Socialismen.

Clara Wettergren.

I Drømme.

Jeg har igen været til Vækkelse. Med stille Andagt sad jeg og delikaterede mig med Præsternes Svovl — og Ildtaler. Et Par smækfede Madammer, der mindede mig uhyggeligt om et Par tykke Edderkopper eller om to maskinfedede Gæs, hviskede mig de rædselsfuldeste Ting i Øret. De fortalte mig, at der rimeligvis var flere Tusinde Graders Varme i Helvede, og hvad der var det værste: jeg vilde efter alt at dømme uden Tvivl engang komme til at tage Svømmetag midt i Svovlsøen.

Saadanne Udtalelser giver En noget at tænke paa. — »Sjus«, sa' jeg til mig selv, »den begynder at blive »lommer«, som Minister Ole siger. »Du maa hellere gaa hjem og lægge dig«.

I det samme begyndte man at bede. De to velnærede lukkede deres Øjne og kneb Læberne sammen, hvorved de nu mere kom til at minde mig om et Par babyloniske Afgudsbilleder.

Da Bønnen var forbi, gik jeg hjem. Min Kone slumrede sødeligt, og da vi bor i hver sit Bur, gik jeg ind til mig selv og i Seng,

Men i mine Tanker rumsterede et Helvedes Fyrværkeri af Ild og Svovl, og det endte naturligvis med, at jeg sov ind i de besynderligste Drømme.

Lidt efter lidt døde jeg, blev begravet og vaagnede op — i Helvede. Der var hedt, og jeg svedte ukristeligt.

Fanden lod til at være i godt Humør: »God Dag, Sjus!« sa' han og stak mig en Lab. »Hjertelig Velkommen!«

»Tak for det!« sa' jeg.

Saa viste Fanden mig rundt i forskellige Gemakker, der alle var stærkt opvarmede.

Jeg traf forskellige kendte Ansigter, deriblandt »Fibigerjanus«, der i Hønsegalop kom farende med en mægtig Sæk Kul paa Nakken.

»God Dag, Kamasjuk!« sa' jeg. »Saa Du er bleven Kulsjover hernede«.

Han rystede paa Hovedet.

»Næ—æ — jeg er ansat som Fyrbøder her.

Jeg ønskede ham god Arbejdslyst, og Fanden og jeg tændte os en Havanna.

Dingeling!

»Hva' F .... er det!? Det var den stiveste. Telefon i Helvede!?«

»Ja, natyrlig«, sa' Fanden og nappede Hørerøret.

»Hvem taler jeg med?« spurgte han. »Naa-aa, det er Døden. Hvad er det for en Hale-Neger, Du nu kommer med?«

»Det er En, der hedder Mulerup. Han er ligesom, han er tossset efter gule Ærter«.

»Lad ham komme. Han skal faa baade Ærter og Sul og Mul«.

Længer naaede jeg ikke i Drømmen; thi i det samme hørte jeg min Kones elskelige Røst:

»Uh-tu-hu-u! Hvordan er det dog, Du ligger og skaber dig. Du raaber jo op, saa hele Huset kan høre dig«.

Jeg gned mine Øjne og strakte mine Lemmer.

»A-a-a, puh! Hvor til Dags er det? Jeg har været en lille Tur i Helvede, Mutter«.

»Ak, min kære Sjus«, sa' hun og tog mig om Halsen. »Du har altfor meget »sjus« i Hovedet, derfor ligger Du og drømmer saa stygt om Natten.

»Gaa ind til dig selv, Fru Sjus, og lad mig i Fred med mine Drømmerier«, sa' jeg. Og mit hulde Væsen forsvandt som et spiritistisk Fænomen ind i sit Soveværelse. Men jeg slumrede ind og drømte nu om Konsejlspræsidentens: »se, sigte, sætte, høre, gøre, føre«, ævle, bævle, vrøvle.

Sjus.

Liden Tue —

Anerkendelse.

En af Højres dygtigste Førere, en god Militarist og Patriot, Folketingsmand, Kaptajn *Marlin Madsen* sagde ved Husaraffæren i Folketinget, at hvis de unge Socialisters Agitation med Uddeling af antimilitaristiske Skrifter til Soldaterne fortsættes, og hvis de socialistiske Idéer vinder Udbredelse blandt Soldaterne, bliver Hæren umulig.

Det er den største Anerkendelse af vort Arbejde, vi endnu har modtaget fra militær Side! At gøre Hæren umulig er netop vort Maal!

Kaptajn Martin Madsen siger, vort Arbejde frugter.

Jim.

En Forespørgsel.

Formanden for Tjenestepigeforeningen her i Byen, Frøken Marie Christensen, udtalte paa et et offentligt Møde, at flere af de ledende indenfor Fagforeningerne havde ønsket hende til Lykke med den Forening (?), hun havde faaet dannet, og udtalt, at den hvilede paa et heldigt Grundlag, idet den optog baade Arbejdere (Tjenestepiger) og Arbejdsgivere (Fruer) som Medlemmer. Det *skarpe Forhold,* der for Tiden forekom mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, maatte betragtes som noget uheldigt.

I hvis Interesse mon Frk. Christensen arbejder, og hvad har en Forening som denne med en *Fag*forening at gøre? Hvad hedder dette Fag?

Vi kan endvidere fristes til at stille følgende Spørgsmaal: Hvem er de, der staar i Ledelsen af *Fag*foreninger og deler hendes Syn? *Red.*

Socialdemokrater!

Pressensée, et fremragende Medlem af det franske Socialdemokrati skriver i »Neue Gesellschaft«, og »Vorwärts« giver det Prædikatet »udmærket!«:

»Ingen af os tænker paa at fornægte vort Fædreland eller at arbejde for Generalstrejke mellem Soldaterne som et Middel mod Militarismen. Selv under Kapitalismen er Fædrelandet noget helligt. Naar Proletariatet forsvarer det, forsvarer det dermed ogsaa nogle af de Goder, der er det kærest: dets Raceejendommelighed, Erindringer fra den hjemlige Arne, Levninger af fordums Frihed og Kim til demokratisk Lighed. Men lige saa vel som Proletariatet forstaar at underordne Individets Selvopholdelsespligt under Almenhedens højere Interesser, saaledes vil det ogsaa i Afgørelsens Øjeblik forstaa at indordne Patriotismen — hvor meget den end er paa sin Plads, og hvor meget man end maa anerkende dens Ret og bør ære den — under de Pligter, den internationale Enighed byder.«

Patriot og Bourgeois fuldt ud!

Hvem kan finde Gnist af Socialisme i ovenstaaende Ord?

Men for Resten: Behøver vi at gaa til Frankrig for at finde saadanne Eksemplarer af Socialdemokrater?

(Efter »*Der Revolutionär*«).

Fra Slagmarken.

Cigarsorterer Høyer fra Holstebro er ankommen til København sammen med sin Hustru for at søge Arbejde. Han havde nemlig modtaget Formandspladsen i en der i Byen nylig stiftet »Socialistisk Ungdomsforening«, og — saa var der ikke mere Arbejde for ham der.

Knutten.

Vor Kammerat fra Afdeling N., Sten- og Billedhugger Ejnar Brandt, har nylig betalt en Bøde paa 20 Kr. De 10 Kr. skyldtes, at han ved Mødet paa Kristianshavns Vold noterede Nummeret paa en af Betjentene, og de andre 10 Kr. paalagde Dommeren ham, fordi han (Brandt) ikke straks vilde vedtage Bøden, men ønskede at føre Vidnere paa, at Rapporten ikke var overensstemmende med Virkeligheden.

— Rusland!

Thi kendes for Ret.

En af vore Kammerater, Smedesvend Albert Møller (Afdeling K.), har været indespærret bag Fængslets Mure i 2 Døgn, dømt fordi han havde uddelt »oprørske Skrifter«.

Det er tilladt at uddele Skrifter, og de saakaldte »oprørske Skrifter«, der her er Tale om, er af Øvrigheden erklæret for lovlige, idet der ikke foretages Sagsanlæg mod Forfatteren af disse.

— Absolutisme!

Dejlig er Jorden.

»Skorpionen«s Redaktør Sofus Rasmussen har for kort Tid siden været indespærret i ca. 2 Maaneder, fordi han havde *udtalt* sin Mening om den kapitalistiske Samfundsform.

Det er altsaa en Forbrydelse at være ærlig!

Nu er han igen indespærret. Denne Gang fordi Øvrigheden frygtede for, at han vilde forlade Landet.

Avtoriteterne erklærer herved Kapitalismen for international.

Begreberne klares!

Dødskrampe.

Kapitalisterne har for kort Tid siden foretaget en krampagtig Agitation under Navn af »Vækkelsesmøder«. De drev det endog saa vidt, at de ved Hjælp af god Betaling trængte sig ind i »Arbejdernes Forsamlingsbygninger«, men her mødte de unge Socialister frem og »vidnede«, og da »Hyrderne« er bange for, at »Faarene« skal faa Sandheden at høre, bad de alle troende om at forlade Salen. Det var sidste Gang, at de strakte Armene saa langt ud.

Julenødder.

Sandhed.

Naar Præsten forbereder sig paa sin Julepræditen slaar han efter i Biblen, Luc. 3. 23, og læser: »Og Jesus var 30 Aar, da han begyndte, *og var,* hvad man holdt ham for, *en Søn af Josef*«. Og Præsten udlægger Skriften for Folket og forkynder fra Prædikestolen: »Guds Søn, Jesus Christus, blev født Julenat«!

Guds Ord er Sandhed?

¡Mæld dig ud . . . . . !

Indenfor Ungdomsforeningerne i København foregaar der Masseudmældelser af Folkekirken. Det er en passende Julebeskæftigelse.

Videnskab.

$$\frac{\text{Materialismen}}{\text{Socialismen}} = \frac{\text{Kristendommen}}{\text{Kapitalismen}}$$

Bag i Salen.

A: Hvorfor kalder Foredragsholderen Gud for Kapitalisternes Gud?

B.: Gud holder nemlig paa Privatejendomsretten (se de 10 Bud).

Vor Bevægelse.

København. Afdeling N. holder Møde hver Onsdag, Nørrebrogade 52, Afholdslokalet. Formand: Julius Frederiksen, Læsestuen, Murergade 3, København N.

København. Afdeling V. holder Møde hver Tirsdag Kl. 8½ i Forsamlingsbygningen, Enghavevej. Formand: V. Melgaard, Dannebrogsgade 1, København V.

København. Afdeling K. holder Møde hver Tirsdag Kl. 8½ i Rømersgade 22. Formand: A. Bengtson, Læsestuen, Murergade 3.

København. Afdeling C. holder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½, Forsamlingsbygningen, Kløvermarksvej 3. Formand: Victor Nielsen, Murergade 3.

København. Afdeling F. Møde hver Torsdag Aften Kl. 8½ (se »Social-Dem.« samme Aften). Formand: Finn Madsen, Svanholmsvej 5.

Glostrup Afdeling holder Møde hver Fredag Kl. 8 i Afholdshjemmet. Formand: Chr. Christensen, Støberiet, Glostrup.

Aarhus. Fremskridtsklubben afholder Møde hveranden Tirsdag Kl. 8½ i »Enigheden«, Kannikegade 12. Formand: A. Molberg, Ivar Hvidfeldtsgade 8.

Aarhus. Socialistisk Ungdomsforening har Læse- og Mødelokale i Kafe »Rømershus«. Formand: Karmark Jensen, Sjællandsgade 86.

Horsens Afdelingen holder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Arbejdernes Forsamlingslokaler, Søndergade. Formand: Journalist Axel J. Sørensen.

Helsingør Afdeling. Møde hver Torsdag, Forsamlingsbygningen, Søstræde. Formand: Chr. Nielsen.

Lyngby Afdeling. Møde hver Onsdag, Rusterborgs Lokaler. Formand: C. Sørensen, Hovedgaden 75.

Socialistisk Ungdomsforbunds Adresse er: Læsestuen, Murergade 3, København (Forbundsformand: Vilh. Melgaard).

»NY TID«s Ekspedition. Adresse: Læsestuen, Murergade 3, København. (Ekspeditør og Kasserer: J. Chr. Jørgensen).

»NY TID«s Redaktion. Adresse: Læsestuen, Murergade 3, København. Alle Henvendelser til Bladets Redaktion bedes adresseret til »Redaktionen af »Ny Tid«,« *ikke* til een af Redaktørerne.

Alle socialistische und anarkistische Blätter werden ersucht Tausch Exemplare an »Ny Tid«, Murergade 3, København, zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes socialistes et anarchistes d'envoyer exemplaires d'échange à l'adresse: »Ny Tid«, Murergade 3, København.

All communications, exchanges etc. for »Ny Tid«, are to be adressed to »Ny Tid«, Murergade 3, København.

„Ny Tid".

Socialistisk Ungdomsforbunds Organ, kan bestilles paa alle Postkontorer.

Agitér for dets Udbredelse.

Lad Venner og Bekendte læse Bladet.

„Ny Tid" koster kun Kr. 1,10 aarligt (Postpenge iberegnet).

Redaktion: Chr. Christensen (Ansvarhavende), Mikkel Christensen.

Fr. Weiss' Bogtrykkeri, København K.